

1. KAPITOLA

Neukáznění hokejisté

Justin

Na klíně mi sedí krásná žena.

Neznám její jméno ani netuším, čím se živí nebo odkud je.

Vím jen, že voní po tequile... a že jsme se s tequilou nikdy moc nekamarádili.

Obojí je jí ukradené.

Záleží jí jenom na tom, že jsem profesionální sportovec, a proto mě chce ojet. Což mě láká přesně na nula procent.

Nechápejte mě špatně, pozornost žen si užívám, v poslední době se mi to ale všechno okoukalo, jako bych už všude byl, všechno viděl, všechno zažil a na památku si odtamtud přivezl tričko.

Ani nevím, jestli zná moje jméno. Vsadil bych se ale, že číslo mého dresu by dokázala říct i o půlnoci. Ne nadarmo se těmhle ženám přezdívá lovkyně dresů, nebo v hokeji taky týmovky.

„Podělanej Justine Brady!“ volá na mě z našeho obýváku můj nejlepší kamarád a spolubydlící Owen. „Vezmi si něco k pití a přival s těma svýma koulema sem.“

Přikývnu a ukážu mu zvednutý palec.

„Budeš mě muset omluvit,“ řeknu drobné brunetce, která mi právě přejíždí dlaněmi po kůži.

Vzhledne ke mně očima plnými chťiče. Po krátkém zaváhání mi s nespokojeným zamračením seskočí z klína a já sklouznu z barové stoličky.

„Jestli chceš dneska zaskórovat, se mnou to budeš mít jistý, fešáku,“ oznámí a svůdně na mě mrkne.

Promnu si čelist. Fakt mě to začíná dost nudit. „Nepotřebuju, ale díky za nabídku.“

Asi jí připadám jako vůl, je mi to ale jedno. Cestou do obýváku na sobě cítím její oči.

Když jsem se před nějakou dobou vrátil domů, večírek už byl v plném proudu. Mramorová pracovní deska v kuchyni je pokrytá prázdnými láhvemi od piva, většinou se jedná o dovážené nebo drahé řemeslné značky. Na ostrůvku stojí několik flašek ochucené vodky a krabice ovocných džusů – Owen je nachystal jako pohoštění pro spoře oděné dámy, které právě teď sedí na klínech mých spoluhráčů nebo se válí na pohovce.

Nejspíš budu ve zralém věku dvaceti osmi let působit jako důchodce, ale tyhle párty mě už dávno přestaly bavit. Občas holt netoužím po ničem jiném než si vlézt do postele... sám a v příjemném tichu a klidu. Jo, je to oficiální, měl bych se přihlásit do klubu seniorů a vrátit členskou kartičku v klubu pořádných chlápů – a to co nejdřív.

Z linky vezmu balení piva a zamířím do obývacího pokoje. Kluci jsou dneska obzvlášť ve formě. Tohle s vámi asi dokáže vítězství v lize.

„Vážně je to Justin Brady?“ zeptá se za mnou zrzka, když procházím kuchyní. Bez desetakilové hokejové výstroje asi vypadám jinak, ovšem moje cynická část si říká, že pro ženy jako ona jsou hokejisti jeden

jako druhý. Jde jim jen o to, aby se mohly vychloubat, že dostaly do postele profíka. Ne že by mi někdy předtím vadilo, že se žena chlubí, že mě dostala. Jak si však prodírám cestu davem, začíná mě to štvat.

Když míjím našeho hvězdného centra Ashera, ťukne si se mnou pěstí. „Dneska jsi hrál parádně.“

„Díky.“

Někdo mi vrazí do ruky panáka. Hodím ho do sebe, aniž bych se podíval na obsah sklenky.

Většina týmu dneska neslaví jen naše vítězství. Slaví i fakt, že končí sezóna a čeká nás léto bez jakékoli zodpovědnosti.

A já? Já se k nim v tomhle ohledu nepřidal.

Hokejem žiju, žeru ho, piju a dýchám, a tak je pro mě představa šesti týdnů bez přísného režimu, který by rozptýlil moje myšlenky, osobní verzi pekla.

Neměl jsem zrovna nejkliďnější dospívání a rozpad mé rodiny mě přiměl hrát rychleji, rvát se tvrději, víc riskovat – a proto taky dneska slavíme vítězství.

A když už jsme u toho... Pokud vás dva lidi, kteří by vás měli bezpodmínečně milovat, využívají jako pěšáka ve svých zvrácených hrách, pokříví to váš pohled na lásku. Pochopil jsem, že nejsem hoděn lásky. Pochopil jsem to už ve svých šesti letech. A za posledních více než dvacet let se na tom nic nezměnilo. Ženy mě vždycky chtěly jenom pro můj penis a to mi vyhovovalo. Nic víc jsem jim stejně nabídnout nemohl.

Zaberu si půlku sedačky a pustím se do piva.

V rohu pokoje se jeden z našich nejlepších útočníků a děvkař v jednom Teddy King líbá s holkou.

„TK, jděte s tím někam!“ okřikne ho někdo.

Nijak mě nepřekvapuje, že Owen sedí na gauči s dvěma blondýnami na klíně. Je to můj nejlepší kamarád, ale taky známý děvkař.

„Snad vám, dámy, nevádí se podělit,“ houkne Owen přes hlasitou hudbu.

Blondýnky se na sebe usmějou a jedna z nich na něj mrkne. „A o copak se podělíme?“

„O mýho ptáka,“ odpoví jednoduše.

Holky se zahihňají, jako by jim právě řekl tu nejzajímavější věc na světě.

Protočím panenky a z balení u svých nohou si vytáhnou další láhev piva.

Owen má přes metr devadesát a přes metrák svalů, zacuchané hnědé vlasy a plnovous, který se neobtěžoval oholit od chvíle, co jsme se dostali do play-off. Je jedním z nejlepších brankářů v celé lize a dobře ví, jaký je borec. Je namyšlený, ovšem má na to právo. Je skvělý hokejista a ví se o něm, že je totální děvkař. A holky na něj letí.

Za normálních okolností bych teď dělal totéž, co on, rozhlížel bych se, s kterou vypustit páru a oslavit vítězství, dneska ale nedokážu vypnout mozek, abych se uvolnil. Můžu toho nabídnout víc než jenom tvrdý penis. Víc než jen to, co dokážu s hokejkou. Většina těch lidí tady to však neví. Po pravdě netuším, jestli to vůbec vím já sám.

Jediný, kdo si tu podle všeho připadá stejně nemístně jako já, je Owenova mladší sestra Elise. Stojí na opačném konci pokoje, paže složené na hrudi a rty pevně stisknuté. Všichni tři jsme vyrůstali spolu, jen několik hodin odtud ve střední části Washingtonu. Známe se s ní od doby, kdy byla panovačná prvňáčka s mezerou mezi předními zuby, v lesklých polobotkách a nabíraných šatech.

Její vzhled i módní vkus se od té doby dost změnil. Její způsob uvažování ovšem ne. Je na ní poznat, že se jí příčí, jak se tu věci vymkly kontrole. Určitě se

sem vrátí hned ráno, aby se postarala o chudáky trpící kocovinou a pomohla nám uklidit. Je tu přinejmenším padesátka lidí, z nichž znám sotva půlku.

Jako by slyšela moje myšlenky, o několik vteřin později ke mně Elise dojde a posadí se na pohovku vedle mě. Ve volném svetru a legínách vypadá zatraceně dobře. Je to zvláštní, protože většina přítomných žen má na sobě prťavé černé šaty, které jim sotva zakrývají zadek, a tlustou vrstvu make-upu, ovšem Elise je jiná. Občas zapomínám, že už vyrostla, loni promovala na vysoké a je doopravdy dospělá.

„Ahoj, El.“ Pozvednu k ní svoje pivo.

„Ahoj. Blahopřeju k dnešnímu úspěchu.“

„Díky,“ odpovím potom, co si dlouze přihnu piva.
„Ty nepiješ?“

„Už mám v sobě dvě,“ svěří se. Očima neustále bloudí po večírku, skoro jako by si dávala usilovně záležet na tom, aby se na mě ani nepodívala.

Ten pocit znám.

Obvykle když vidím něco, co chci, jdu si za tím a získám to. Takhle to u mě bylo vždycky. Takhle jsem nastavený. Jediná výjimka z tohoto pravidla? Elise Parrishová.

Na tu nesmím ani sáhnout. Bývala to roztomilá mladší sestra mého nejlepšího kamaráda, ale v poslední době se něco změnilo a v Owenově sestřičce jsem začal vidět víc.

Tahle holka si napůjčovala spoustu mých mikin a ani jednu mi nikdy nevrátila. Sebrala mi moje nejteplejší rukavice a jednu z nich někde mezi domovem a zimním stadionem ztratila. Tahle dívka se nám s Owenem celé dětství držela v patách jako ztracené štěně a plakala při dojemných reklamách.

Netušil jsem, jak moc mi tohle všechno bude chybět,

dokud jsem se neodstěhoval na vysokou. Pak jsem ale začal mít spoustu práce se školou, zkouškami a hokejem, v němž jsem se snažil zaujmout skauty od profíků, a tak jsem svoji posedlost Elise odsunul na vedlejší kolej. Bylo to tak nejlepší.

Navzdory mé usilovné snaze se však stejně časem přestěhovala ze škatulky kamarádka do škatulky sexy ženská, kvůli které se mi co chvíli postavil. To bylo nebezpečné. A můj nejlepší kamarád Owen dal jasně najevo, že na jeho sestru nesmí nikdo z našeho týmu ani pomyslet.

Opět k ní stočím zrak a zadrhne se mi dech. Je až omamně nádherná. A taky chytrá. Nespoutaná. A v hokeji se vyzná líp než většina chlapů. Bůh ví, že na stadionu strávila stejnou spoustu času jako my. Navíc na ni fakt, že hraju za profíky, nedělá ani ten nejmenší dojem. To je na ní nejlepší. Můžu s ní být sám sebou.

„Jak moc jsi našťvaná?“ zeptám se, aniž bych dokázal vyhnat z hlasu pobavení.

Elise zakroučí hlavou. Na rtech jí nepopíratelně pohrává úsměv. „Na škále od jedné do *Asi Owena zavraždím*?“

„Klidně.“ Hodím do sebe zbytek piva a čekám na její odpověď, avšak nic nedodá, jen si unaveně povzdechne. Z balení na naleštěné dřevěné podlaze vezmu další pivo. „Dáš si?“ nabídnu jí, ona však zavrtí hlavou.

Půlku piva vypiju, zatímco se dívám, jak na balkóně Asher a Teddy flirtují s několika holkami. Pokukují po vířivce. Je mi jasné, že do rána bude přetékat zbytky spermatu. Fakt boží.

„Pevně doufám, že ti kretění nezatáhnou ty svoje zajíčky do vířivky,“ zamumlá Elise.